

faa Falb vil § 10 vise sig at være til liden Glæde og endnu mindre Indtægt for Island. Derfor det skulde vise sig, at Rjømændene undgaa Beskatningen, saa tror jeg, at Island vil faae megen liden Glæde, og som jeg sagde før, endnu mindre Indtægt af hele Indkomstskatloven, thi da vil den ulykkelige Landsdhøvding rimeligvis være den Eneste, der naaer op til at betale 4 pCt. Indkomstskat, og jeg tror ikke, at han, Repræsentanten for Islands Selvstændighed, er saa fordelagtig stillet finantsielt, at det er rigtigt af Is-lænderne at knappe ham 4 pCt. af.

Justitsministeren (Nellemann): Det er jo overflødig, ifølge den Slutning, som den ærede Folkethingsmand gav sine Bemærkninger, saavel som ogsaa efter de Ord, hvormed han begyndte, at gjøre opmærksom paa, at den Sag, der her foreligger, falder ganske udenfor Rigsdagens Kompetence; det er et selvstændigt indre Anliggende for Island, hvoraf altsaa følger, at jeg for den Handling af mig, at indstille til Hans Majestæts Sanction den omtalte Lov, ikke staaer Andre til Ansvar end det islandiske Althing og aldeles ikke den danske Rigsdag. Jeg antager, at det er overflødig, siger jeg, at gjøre denne Bemærkning, fordi den ærede Læser i Grunden selv gjorde opmærksom derpaa i sine Ord, og jeg kan endog tilføje, at han med Hensyn til Islands Selvstændighed efter min Mening gif noget videre, end egentlig ønskeligt kunde være fra et dansk Standpunkt, idet han syntes at ville hævde, at der kun bestod en Personalunion mellem Danmark og Island, og syntes at mene, at man skulde forhandle med Island igennem Udenrigsministeriet. Dette er dog heldigvis ikke Tilfældet. Den Union, der bestaar mellem Danmark og Island, er virkelig en Realunion, som strækker sig til flere Anliggender end netop det, blot at have Konge tilfælles. Dette er blot nogle Bemærkninger, som jeg har tilladt mig at gjøre, ikke fordi de have nogen videre Indflydelse paa den foreliggende Sag, men kun fordi jeg har anset det for min Pligt at modsigge en Bemærkning, som let kunde fremkalde et ganske urigtigt Begreb om den statsretlige Forbindelse mellem Danmark og Island. Der er imidlertid Ingen, der mere end jeg skal være tilbøjelig til at erkende, at Island for sit Vedkommende bør søge at staa i det bedst mulige Forhold til Danmark og den danske Rigsdag, og jeg er ogsaa overbevist om, at Ingen mere end Island vil bestrebe sig derfor. Derfor man paa nogen Maade kunde have Anledning til fra Islands Side at betragte de Bestemmelser i den islandiske Indkomstskattelov, som den ærede Folkethingsmand anker over, som indeholdende noget Overgreb overfor Danmark, saa er jeg overbevist om, at man paa Island ikke har tænkt paa at træffe disse Bestemmelser. Det forundrer mig derfor i aller højeste Grad, at den ærede Folkethingsmand et

eneste Dieblisk kan tænke paa at fremstille Sagen saaledes, thi det maa jo dog være den ærede Folkethingsmand bejendt, at de Bestemmelser, han anker over, ere saa godt som Ord til andet optagne af den danske Lov af 2den Juli 1870 om Paaligning af Indkomstskat. Derfor den ærede Folkethingsmand vil efterse denne Lovs § 5, saa vil han finde, at den indeholder aldeles de samme Bestemmelser, som staa i den islandiske Indkomstskattelovs § 10, og hvorledes man fra Islands Side skulde tro, at man gjorde sig skyldig i et Overgreb mod Danmark ved at vedtage Bestemmelser, som ere ganske enslydende med de Bestemmelser, man har vedtaget her og indsat i Loven af 2den Juli 1870, og som man selvfølgelig her i Danmark vilde anvende mod enhver Islænder, som her vilde drive nogen Næring, fornaar jeg virkelig ikke at indse. Jeg vil anbefale den ærede Folkethingsmand at gennemlæse § 5 i Loven af 2den Juli 1870, og naar han har gennemlest den, vilde han forbinde mig meget ved at paavise mig, hvilken Forskjel der er mellem de Bestemmelser, der staa i denne Lovs § 5, og de Bestemmelser, der findes i den islandiske Indkomstskattelovs § 10. Jeg vil være meget nysgjerrig efter at erfare, hvilken Forskjel der er mellem disse Bestemmelser. For saavidt den ærede Folkethingsmand vilde have, at jeg med Hensyn til denne § 10 skulde udtale mig om, hvorledes den skulde fortolkes og anvendes i det enkelte Tilfælde, da er jeg heller ikke i det heldige Tilfælde at kunne tjene ham deri. Jeg er nemlig der situeret, ligesom den danske Indenrigsminister er situeret lige overfor Loven af 2den Juli 1870 og vilde være situeret lige overfor denne Lov, ifald der var blevet opkrævet Indkomstskat i Genhold til den, nemlig, at jeg ingen Indflydelse kan udøve paa dette Spørgsmaals Afgjørelse. Naar Skattekommissionerne paa Island sætte de Paagjældende til en vis Indkomst af deres Etablissementer paa Island og derefter ansætte dem til en vis Stat, saa er der i denne Lov ligesom i den danske Lov foreskrevet den særegne Fremgangsmaade, disse have at følge, naar de ville beklage sig i den Henseende, og navnlig findes der Overstatterkommissioner, for hvem man i saa Fald kan indanke den tagne Beslutning. Det er det Retsmiddel, der haves imod saadanne urigtige Ansættelser, og det er ganske det samme Retsmiddel, som Loven af 2den Juli 1870 giver i Ønderne paa Folk heri Landet. Jeg skal ikke opholde mig ved de mange forskjellige Bemærkninger, som fremkom i Enkeltighederne fra den ærede Læzers Side; jeg skal kun ganske i Almindelighed sige, at disse i det Hele taget beroede dels paa Misforstaaelser og dels paa Forhold og Omstændigheder, der ikke kunde være anderledes paa Island. Hvad saaledes det angaar, at Islænderne blive nødsagede til ved Opkrævningen af Afgiften af Spirituosa og af Afgiften af Tobak at holde